

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Sem jako vesteren čitatelj »Zvončka«, ki mi je prijatelj že celih 5 let.

Prebira je 5. številko XXVIII. letnika Vašega cenjenega lista, sem naletel v »Kotičku gospoda Doropoljskega« na nekaj, kar je pojasnila potrebno. Stanka Novakova je namreč kar dobesedno prepisala del Župančičeve pesmi in da bi čitatelje tem bolj uverila, da je pesem res njeno delo, je v svojem pismu celo napisala: »Če Vam ugaja ta pesem, prosim, da bi jo priobčili.« Na slične nedostatke sem naletel tudi v nekaterih prejšnjih letnikih, med katerimi je nedvomno najzanimivejši oni na 240. strani XXIV. letnika, kjer je Julij Essih nekatere stavke naravnost prepisal iz spisa »Gospod Mirodolski«, drugi pa vsaj dišijo po njem.

So pa med kotičkarji tudi taki, ki pišejo precej dovršeno, nekateri pa kažejo celo talent za eno ali drugo panogo leposlovja (pod tema smatram namreč pisanje v prozi, t. j. nevezani besedi in pisanje v vezani besedi). Med te spada predvsem Alma Svobodova (XXVI. letnik, str. 223), dalje Mira Kepova (XXIV. letnik, str. 227) in še mnogo drugih. Med pisci XXVIII. letnika sta se v prvih petih številkah odlikovali predvsem Ilka Vasiljeva in Breda Podgornikova.

H koncu naj še omenim, da je kotiček za mladino jako primerna zabava, ki večkrat lahko vrže obilen sad. Pojasnila o tem pa žal ne morem podati, ker bi bilo sicer pismo predolgo.

Z odličnim spoštovanjem
Vam vdani

Milan Kaffou.

To zanimivo pismo priobčujemo, ker nas veseli, da naš dopisnik tako pazno in pre-

sojevalno čita moj kotiček. Naj si to pismo naši kotičkarji zataknejo za klobuk ali pa zapišejo za ušesa, da ne pozabijo, kako njih prispevke prematrajo — stroge oči!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Ne zamerite, ljubi gospod, da se danes prvič javljam, dasi sem že dolgo časa naročena na ta velečislani list. — Hočem Vam opisati starodavno svoje rojstno mesto Kranj. To mesto je zidano na visoki skali. Na eni strani teče mogočna reka Sava, na drugi pa njen dotok Kokra. Imamo tri cerkve. V mestu je tudi več tavnice, kakor n. pr. za kavčuk, pivovarna, puškarna, zidajo tudi tavnice za pletenine, verige, imamo velik mlin. Tudi Narodni dom je dogotovljen.

Sedaj Vas prav lepo pozdravlja
Sonja Sokličeva,

učenka IV. razreda osnovne šole v Kranju.
Odgovor:

Ljuba Sonja!

Pa še iz drugega vzroka je Kranj znamenito mesto posebno za vsakega Slovenca: tamkaj počiva v večnem snu največji slovenski pesnik France Prešeren in pevec Sorškega polja — Simon Jenko. Kakšen napis ima vsak na svojem grobu?

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Zdaj, ko sem že drugo leto naročnik »Zvončka«, sprejmite, prosim, tudi moje vrstice v svoj kotiček. Sem učenec IV. razreda osnovne šole v obmejnem Št. Ilju v Slov. gor. Imamo jako dobrega učitelja gosp. Adama Sardoča, ki nam večkrat pripoveduje lepe povesti in nas tudi izredno lepo uči, da bomo imeli nekoč veliko koristi od tega. Pa tudi mi najbolj ugaja po-

vest »Kocljeva osveta«. Z veseljem pričakujem »Zvončka«. V iskalnici zvezka št. 4. sem tudi jaz odkril klobuk na drugem drevesu.

Pozdravlja Vas učenec

Josip Dolinšek,
Selnica ob Muri.

Odgovor:

Ljubi Josip!

V obmejnem št. Ilju čvrsto stoj na straži za čast in pravice naroda in domovine! Bistre oči, čvrsta pest, rodoljubno srce — tako bodi pripravljen za veliki dan; ko nam bo treba osvoboditi neosvojojene brate!

*

Spoštovani g. Doropoljski!

Danes se prvič oglašam v Vašem cenjenem listu z nado, da mojega pisemca ne vržete v koš. Sem učenka I. a gimnazije. Naredila sem vseh pet razredov osnovne šole z odliko. Kako bo sedaj, ne vem. V petem razredu smo igrale učenke v tukajšnjem dramskem gledališču pravljicni igrici »Dve Marički« in »Povodni mož«. V obeh sem imela glavno vlogo, in sicer v prvi krajčično Maričko in v drugi vlogo Lenčke. Žele smo vse skupaj mnogo slave, kakor tudi naša takratna gđc. učiteljica M. Grošljeva, ki je igrici spisala. — Tudi jaz sem vneto naročnica »Zvončka«. Dasi sem naročena nanj šele letos, Vam obljubljam, da ostanem vedno njegova verna prijateljica. — Ako dovolite, Vam drugič pišem več.

Željno pričakuje odgovora, Vas pozdravlja

s spoštovanjem

Krista Kovačeva.

Odgovor:

Ljuba Krista!

Čul sem že, kako pridne so nekatere deklice v Ljubljani — in tudi pogumne, da se upajo stopiti na pravi pravcati gledališki oder, kjer igrajo in se kretajo kakor pozklicne gledališke umetnice. No, ker smo že pri gledališču, poslušaj, kaj nam pravi pesnik Anton Medved:

Tvoj duh za svet primere išče;
jaz mislim, boljše ni od te:
vesoljni svet je gledališče,
igralci v njem — ljudje.
Kulise pestre so razmere,
življenje naše — igrokaz,
junak si igre ti katere,
junak katere — jaz!

Ali razumeš pomen teh lepih pesniških pri-
spodob? Pa kaj ne bi razumela, saj si že —
gimnazijstka! Le študiraj, pa ne samo z glavo,
tudi s srcem!

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Iz moje torbice.

Moj osliček.

Svojega oslička
jaz jaham
in malo se pobaham.
Kako se ne bi? Saj je nov
in pravi: »I — a,
le brž domov!«

Moja punčka.

Ima očke kakor lučke,
nosek kakor ptiček kosek,
ličeca rdeča,
usteca blesteča.

Palčki.

Palčki smo letalčki
pa majhni igralčki.
Če kdo pride k nam,
brž ga zapodimo,
miš za njim spustimo!

Tatjana Kozinova.

*

Mladi risar.

Priobčil Fr. Jordan.

*

Rešitev posetnice v 5. št.

Blagajničarka

V kotičkovem zabavniku ne priobčujemo
imen rešilcev. To smo že povedali.

